ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΕΤΣΕΓΚΟΓΙΕΝ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

ΕΤΑ ἀπὸ τὴν ἀπογευματινὴ ἐπίθεσι, τὸ 2ο Σύνταγμα σταμάτησε στὸ δρόμο, ποὺ πάει ἀπὸ τὴ Βιέννη στὸ Ἔϋλώ, κοντὰ στὸ Βαγκρὰμ καὶ ἀντίκρυ στὸ Ἔνζεντορφ. Δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἀπὸ τὸ δρόμο, ποὺ τὸν εἶχαν κατασκάψει ἡ ὀβίδες, μέσα στὰ θερισμένα χωράφια, εἶχαν σκορπιστῆ οἱ παλιότεροι στρατιῶτες τοῦ Συντάγματος καὶ ἑτοίμαζαν τὴ σοῦπα τους, ἐνῶ οἱ νεοσύλλεκτοι, ἀμάθητοι ἀκόμα ἀπὸ ἐκστρατεῖες, ξαπλώθηκαν ἀπὸ τὴ μιὰ καὶ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ δρόμου γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν.

Στὴν ἄκρη τοῦ καταυλισμοῦ, μαζεμένοι γύρω στὴ φωτιά, μερικοὶ γεροέφεδροι μὲ γκρίζα μουστάκια, ἐπέβλεπαν τὰ καζάνια, μέσα στὰ ὁποῖα ἔβραζαν μερικὰ πράγματα... ἀκαθόριστα. Οἱ γεροέφεδροι κουβέντιαζαν γιὰ τὴν ἐπίθεση τοῦ ἀπογεύματος.

— Ποῦ εἶνε ὁ Ροβάλ Ἀντώνιος-Βροῦτος ;

— Σκοτώθηκε...

— Ἄ...

— Καλά, καὶ ὁ Μωρὲν ; ρώτησε ἕνας ἄλλος.

— Πληγώθηκε ἀπὸ ἕνα κομμάτι ὀβίδας στὰ πλευρὰ κι' ἀπόμεινε στὸ νοσοκομεῖο.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη κάποιος πλησίασε τὸν ὁμιλὸ τους. Τὸ πρόσωπό του ἦταν κόκκινο, χοντρό, κοιμισμένο, κτηνῶδες καὶ γίνονταν ἀκόμα πιὸ κτηνῶδες ἀπὸ μιὰ σπαθιὰ ποὺ τοῦ χώριζε τὸ μέτωπο σὰ δύο.

— Ὁ Μωρὲν πληγώθηκε ; ρώτησε. Δυστυχία !...

Ἐπακολούθησε μιὰ βαρειὰ σιωπή, ἐνῶ γύρω ἀπλωνόταν ὁλοένα ἡ νύχτα.

Σὲ λίγο πλησίασε στὴν παρέα τῶν γεροεφέδρων κ' ἕνας νεοσύλλεκτος.

— Τί λέτε, ἐσεῖς οἱ παλιοί ; εἶπε. Θέλετε νὰ πιῆτε ἕνα κονιακάκι ὑπὲρ τῆς αὐριανῆς μας νίκης ;

Ὅλοι ἀμέσως στράφηκαν πρὸς τὸ νεοσύλλεκτο.

— Ἔ ! κουραμπιέ, μουρμούρισε ἕνας ἀπ' αὐτούς, τραβῶντας τὸ τσιμπούκι του, θὰ εἶσαι φαίνεται πολὺ θρασὺς γιὰ νὰ τολμᾶς νὰ μιλῆς στοὺς ἥρωες τοῦ 2ου Συντάγματος μὲ τόση ἐλαφρότητα. Μὰ ἂς εἶνε... σὲ συγχωροῦμε γιὰ τὸ χατῆρι τῆς μπουκάλας, ποὺ κρύβεις κάτου ἀπὸ τὸ μανδύα σου.

— Πλησίασε, τοῦ εἶπε ἕνας λοχίας καὶ ὁ νεοσύλλεκτος προχώρησε.

Ἦταν ἕνα παιδὶ ὡς δεκαεφτὰ χρονῶν, λιγνό, ξερακιανὸ κι' ὅλο νεῦρα, ποὺ ἔπλεε μέσα στὴ στολή του. Τὰ μαῦρα του μάτια, ἦσαν ἔξυπνα καὶ γεμᾶτα ἀφέλεια.

— Πῶς σὲ λένε ; ρώτησε ὁ λοχίας.

— Ὀνομάζουμαι, ἀπάντησε ὁ νεοσύλλεκτος, Ἐρρῖκος ντ' Ἐσπεῦράκ. Γεννήθηκα στὸ Σαίν Λοὺκ στὴ Γασκώνη... Εἶμαι δεκαεπτὰ χρονῶν... Ἤρθα ἀπὸ τὴν Κομπιέννη, ὅπου ἔμενα ὡς ἀποθηκάριος στὴν ἀποθήκη τοῦ συντάγματος. Λοιπὸν γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, δοξασμένοι ἔφεδροι, σᾶς ἔφερα δυὸ μποτίλιες κονιάκ. Νάτες...

Καὶ ὁ νεοσύλλεκτος ἔβγαλε δυὸ μεγάλες μπουκάλες ποὺ τὶς εἶχε χωμένες κάτω ἀπὸ τὸ μανδύα του.

Ἀμέσως οἱ γεροέφεδροι τὶς ἄρπαξαν, ἐνῶ τὰ πρόσωπά τους φωτίζονταν ἀπὸ χαρὰ καὶ ἄρχισαν νὰ τραβοῦν μὲ τὴ σειρά, πλέκοντας ἕνας-ἕνας τὸ ἐγχώριο τοῦ ποτοῦ :

— Ἄ ! ὑπέροχο ! Θαυμάσιο !

— Ἀναστραίνει καὶ νεκροὺς ἀκόμα !

— Ἄ ! Ἦταν πρώτης τάξεως ἡ ἰδέα σου, παιδί μου, νὰ θυμηθῆς τοὺς γέρους στρατιῶτες. Σὲ βεβαιώνω πὼς κέρδισες τὴν ἐκτίμησί τους.

Οἱ γεροεπίστρατοι ἔκαμαν κέφι. Ὕστερα ἄρχισαν ν' αὐτοσυσταίνωνται στὸ νεοσύλλεκτο :

— Ζουρντά, 15 χρόνια ὑπηρεσία, ἑφτὰ ἐκστρατεῖες, δύο τραύματα...

— Μύλλερ, κατατάχτηκα στὰ 1792, ἔλαβα μέρος στὶς ἐκστρατεῖες τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Πρωσσίας καὶ πληγώθηκα στὴν Ἰένα. Μοῦκαμαν μαζὺ μ' ἄλλους συντρόφους μου εὔφημο μνεία, γιατὶ κυριεύσαμε ἕνα ἐχθρικὸ κανόνι.

Ὁ νεοσύλλεκτος κατάπληκτος ρώτησε τὸν τελευταῖο.

— Καὶ δὲν ἔχετε πάρει τὸ σταυρό ;

— Τὸ σταυρό ; γρύλλισε ὁ ἄλλος. Γιὰ νὰ πάρω τὸ σταυρὸ πρέπει νὰ κάνω καὶ πολλὲς ἄλλες ἀνδραγαθίες.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἕνας ἄλλος παλιὸς στρατιώτης κοκκινομάλλης, βλέποντας πὼς ἔρχονταν ἡ σειρά του, ἄρχισε κι' αὐτὸς νὰ συσταίνεται στὸ νεοσύλλεκτο :

— Κερνιέλ, δεκαεπτὰ χρόνια ὑπηρεσία, ἐννέα ἐκστρατεῖες, ἕξη τραύματα, δύο φορὲς εὔφημο μνεία...

Ὁ νεοσύλλεκτος ξαναρώτησε μὲ διάφανη, κρυσταλλένια φωνή :

— Δὲν ἔχεις τὸ σταυρό ;

Ὁ ἄλλος ἀντὶ ν' ἀπαντήση σήκωσε τοὺς ὤμους του.

Ὕστερα ἦρθε ἡ σειρὰ ἑνὸς γέρου ἀσπρομάλλη, τιμημένου μὲ τὸ σταυρό. Ἀφοῦ σκούπισε μὲ τὸ μανίκι του τὰ παχειὰ ἄτακτα μουστάκια του, ἔδωκε τὸ χέρι στὸ νεοσύλλεκτο καὶ εἶπε :

— Τενάρ, ὁ ἐπιλεγόμενος «χειροβομβίδα», ὁ γεροντότερος τοῦ 2ου συντάγματος. Παλιὸς γρεναδιέρος, τριάντα χρόνια ὑπηρεσία. Ἔλαβα μέρος στὴν ἐκστρατεία τοῦ Λαφαγιὲτ στὴν Ἀμερική, στὸ Ρῆνο μὲ τὸ Ζουρνταὶν καὶ μὲ τὸν Αὐτοκράτορα παντοῦ. Τραύματα πλῆθος : ἄλλα ἀπὸ κομμάτια ὀβίδων, ἄλλα ἀπὸ σπαθιὰ ἄλλα ἀπὸ σφαῖρες.

Ὁ ντ' Ἐσπεῦράκ ἄκουγε κατάπληκτος ὅλα αὐτά. Μεθοῦσε ἀπὸ ἐνθουσιασμό, τὰ νεανικά μυαλὰ του εἶχαν φουντώσει ἀπὸ τὶς ἡρωϊκὲς αὐτοῦ διηγήσεις. Ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα αὐτὴ τῆς δόξας, τὴν ὁποία ἀνάσαινε ὁλόγυρά του, φώνεξε σὲ μιὰ στιγμή :

— Μὰ τὸ Θεό ! Στοιχηματίζω ὅτι σῦριο θὰ πράσω πρῶτος τὰ Αὐστριακὰ χαρακώματα !

Οἱ γεροέφεδροι πειράχτηκαν πολὺ μὲ τὰ κομπαστικὰ αὐτὰ λόγια αὐτοῦ τοῦ νέου, τοῦ «κουραμπιέ», ὁ ὁποῖος μόλις εἶχε πατήσει τὸ πόδι του στὸ μέτωπο, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε ἰδῆ ἀκόμα τὴ φωτιὰ καὶ ποὺ τολμοῦσε νὰ λέη πὼς θὰ τοὺς ξεπερνοῦσε ! Ἄρχισαν νὰ μουρμουρίζουν μεταξὺ τους, ἀλλὰ ὁ μικρὸς Γιασκῶνος πιὸ πολὺ φουντωμένος ἀπὸ ἐνθουσιασμό, φώναξε πάλι :

— Μὰ τὸ Θεό ! Θὰ μπῶ πρῶτος, σᾶς τὸ ξαναλέω ! Ποιὸς στοιχηματίζει μαζύ μου ;

— Ἐγώ ! ἀκούστηκε τότε μιὰ φωνὴ ἀπὸ πίσω του, στὸ σκοτάδι.

— Τί στοίχημα βάζεις : ρώτησε ὁ ντ' Ἐσπεῦράκ, σκύβοντας καὶ προσπαθῶντας νὰ διακρίνη ἐκεῖνον ποὺ εἶχε μιλήσει στὸ σκοτάδι.

— Τὸ σταυρὸ μου ! ἀπάντησε ἡ φωνή, πιὸ κοντὰ τώρα.

Καὶ στὴν τρεμουλαστὴ λάμψι τῆς φωτιᾶς τῶν καζανιῶν μιὰ κοντὴ σιλουέττα φάνηκε. Φοροῦσε γκρίζα φαντιγκόττα, ποὺ ἡ φλόγα τῆς ἔδινε ἕνα χρῶμα κοκκινωπό... Ἦταν ὁ Αὐτοκράτωρ...

***

Κατὰ τὰ χαράματα τὸ 2ο σύνταγμα παραταγμένο στὴ γροσμὴ περίμενε τὸ πρόσταγμα. Τὰ πόδια τῶν στρατιωτῶν βουτοῦσαν μέσα σὲ μιὰ ἀπαίσια λάσπη. Δεκαπέντε βήματα πίσω ἀπὸ τὴ γροσμὴ τῶν μαχητῶν τὰ τύμπανα σιγοῦν, ἔτοιμα νάφήσουν τοὺς κεραυνούς τους. Στὸ μισόφωτο τὰ μάντευε μονάχα κανείς, χωρὶς νὰ τὰ βλέπη. Ἡ καταχνιὰ ὁλόγυρα θαρρεῖς καὶ ἔπερνε σιγὰ-σιγὰ κάποια ἀόριστη ζωή... Οἱ Αὐστριακοὶ βιαστικὰ-βιαστικὰ εἶχαν περιφράξει τὸ Βαγκρὰμ μὲ ὀχυρώματα. Ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ ὁρμήσουν σὲ λίγο οἱ γενναῖοι στρατιῶτες τοῦ 2ου συντάγματος. Ὁ ντ' Ἐσπεῦράκ, ποὺ βρίσκουταν στὴν πρώτη γραμμή, ταχτοποιοῦσε λιγάκι νευρικὸς τὸ ζωστῆρα του, στερέωνε τὸ ὅπλο του, ἔδενε τὸ γυλιό του. Ἕνας γέρος στρατιώτης ποὺ στεκόταν στὸ πλάϊ του, τοῦ ἔριχνε κάθε τόσο μιὰ ματιά. Ἕνας ἀξιωματικός, ἀστράφτοντας στὴ χρυσοστόλιστη στολή του, πέρασε μπρὸς ἀπὸ τὴν παράταξι σὰ φάντασμα. Οἱ στρατιῶτες περίμεναν μὲ χτυποκάρδι. Ἕνα θρόϊσμα, ἕνα τρίψιμο ἀτσαλιοῦ ἀκούστηκε... καὶ ὕστερα σιγή...

— Ἐμπρός ! Μάρς ! ἀντήχησε ἄξαφνα μιὰ βροντερὴ φωνή.

Πλάτς-πλοὺτς τὰ παπούτσια τῶν στρατιωτῶν βουτοῦσαν μέσα στὴ λάσπη ποὺ ἔφτανε ψηλὰ ὡς τὶς γκέττες. Πλὰτς-Πλοὺτς !

Εἶχε ἀρχίσει νὰ φωτίζη. Ὁ ἥλιος, προβάλλοντας μέσα ἀπὸ τὴ βαρειὰ καταχνιά, σκόρπιζε πλῆθος διαμάντια στὰ χόρτα.

Σὲ λίγο ξαφνικὰ ἕνα συρτὸ φσίιιιτ ἀκούστηκε ἀπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν στρατιωτῶν ποὺ προχωροῦσαν, ἐνῶ ἀπὸ τὰ Αὐστριακὰ ὀχυρώματα πιὸ πέρα ἕνα ἄσπρο σύγνεφο ἀνέβαινε πρὸς τὸν γκρίζο οὐρανό.

— Μπάμ ! Μπούμ !

Καί, σὰ νὰ δόθηκε τὸ σύνθημα ἀπ' ὅλες τὶς μερίες, ἄρχισαν ν' ἀπαντοῦν τὰ κανόνια.

Οἱ στρατιῶτες μεθυσμένοι ἀπὸ ἐνθουσιασμό, τραγουδοῦσαν τὸ ἀγαπημένο τους τραγοῦδι :

Θὰ τοὺς χτυπήσουμε ἀπ' τὰ πλευρὰ
τραλαρὰ—λαρὰ—λαρά...

Φσσιιτ ! φσιιτ ! σφύριζαν ἀπάνου ἀπὸ τὰ κεφάλια τους ἡ σφαῖρες.

Μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε ξαφνικὰ κυρίαρχη ἀπάνου ἀπὸ κάθε ἄλλο θόρυβο :

Στρατιῶτες, νικητὲς τοῦ Κόσμου ! Οἱ ἀετοί σας σκορποῦνε τὴ νίκη ! Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ !

Ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό τους οἱ στρατιῶτες διαλύουν τοὺς

Οἱ Αὐστριακοὶ πολεμοῦσαν μὲ λύσσα...

κανονικοὺς τους σχηματισμοὺς καὶ ὁρμοῦν ἀσυγκράτητοι πρὸς τὰ Αὐστριακὰ ὀχυρώματα. Ὁ ντ' Ἐσπεῦράκ ἔτρεχε μπροστὰ ἀπ' ὅλους.

— Γενναῖοι σύντροφοι ! φώναξε σὲ μιὰ στιγμή. Δέκα μέτρα μονάχα μᾶς χωρίζουν ἀπὸ τὰ ἐχθρικὰ ὀχυρώματα.

Ἀλλὰ μιὰ ξαφνικὴ λάμψη, μερικὲς σπίθες, μιὰ θερμὴ πνοὴ σταμάτησε τὴν ὁρμὴ τῶν στρατιωτῶν ποὺ θερίζονταν. Οἱ Αὐστριακοὶ ἀμυνόντουσαν μὲ λύσσα. Ὁ ντ' Ἐσπεῦράκ στριφογύρισε μιὰ στιγμή, παραπάτησε, τρίκλισε, ἔπεσε, μὸ ξανασηκώθηκε, συγκρατῶντας τὸ ἀριστερό του χέρι, θρυμματισμένο σύριζα στὸν ὦμο. Οἱ ἄλλοι στρατιῶτες σέρνονταν γιὰ νὰ πλησιάσουν τὰ χαρακώματα.

— Ἐγὼ θὰ μπῶ πρῶτος ! φώναξε ὁ δυστυχισμένος νεοσύλλεκτος, ἐνῶ τὸ αἷμα του ἔτρεχε ἄφθονο. Στοιχημάτισα μὲ τὸν Αὐτοκράτορα τὸ σταυρό του.

Ἦταν χλωμός, τὰ μάτια του θόλωναν, τὰ γόνατά του λυγίζονταν, ἡ δύναμί του παράλυε. Ξαφνικὰ βλέποντας πῶς δὲ θὰ κατώρθωνε νὰ συρθῆ καὶ νὰ μπῆ πρῶτος στὰ ἐχθρικὰ χαρακώματα καὶ νὰ κερδίση τὸ στοίχημα, τὸν ἔπιασε κάτι σὰν τρέλλα καὶ ἁρπάζοντας λυσσασμένα μὲ τὸ δεξί του χέρι τὸ ἀριστερό, ποὺ μόλις κρατιῶταν μὲ μερικὲς κουρελιασμένες σάρκες ἀπὸ τὸν ὦμο, τὸ ἔκοψε καὶ τὸ πέταξε μ' ὅλη του τὴ δύναμι πέρσ στὰ ἐχθρικὰ χαρακώματα.

***

Σὰν ἐνύχτωσε, ὁ Ναπολέων θυμήθηκε τὸ στοίχημα καὶ ρώτησε γιὰ τὸ ντ' Ἐσπεῦράκ. Τοῦ διηγήθηκαν τὸ φρικιαστικὸ ἐπεισόδιο καὶ τὸν πληροφόρησαν πῶς ὁ ντ' Ἐσπεῦράκ ἦταν στὸ χειρουργεῖο ἐκεῖ κοντὰ στὸ στρατηγεῖο. Ὁ Αὐτοκράτωρ με τοὺς στρατάρχες του πῆγε νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ ἡρωϊκὸ αὐτὸ παιδί. Ἦταν ξαπλωμένο σ' ἕνα κρεββάτι καὶ τυλιγμένο σὲ μάλλινες κουβέρτες.

— Ἄ ! εἶπε ὁ Ναπολέων μόλις τὸν εἶδε, εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ σένα, μικρέ, καὶ νά, ὁ σταυρος μου σοῦ ἀνήκει.

Τὸ πρόσωπο τοῦ μικροῦ ἥρωα φωτοβόλησε ἀπὸ χαρὰ καὶ δυὸ δάκρυα κύλησαν σὰ μαργαριτάρια ἀπὸ τις ἄκρες τῶν ματιῶν στὰ ὠχρὰ μάγουλά του.

— Μ' ὅλα αὐτά, ἐξακολούθησε ὁ Αὐτοκράτωρ, μ' ἕνα στοργικὸ τόνο στὴ φωνή του, ἔχασες τὸ στοίχημα.

— Συγγνώμη Μεγαλειότατε ! φώναξε ὁ μικρός. Τὸ χέρι μου μπῆκε πρῶτο στ' Αὐστριακὰ χαρακώματα.

— Ἄ ! πονηρὲ Γασκῶνε ! εἶπε ὁ Αὐτοκράτωρ χαμογελῶντας.

Μὰ ξαφνικὰ κατσούφιασε, πῆρε ὅλη του τὴ σοβαρότητα καὶ προσήλωσε τὰ μάτια του συλλογισμένα πρὸς ἕνα σημεῖο : Τοῦ εἶχε κακοφανῆ γιατὶ πραγματικὰ πρόφτασε ἔστω καὶ ἕνα μέλος ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ μικροῦ νεοσύλλεκτου καὶ μπῆκε πρῶτο στὶς ἐχθρικὲς γραμμὲς καὶ εἶχε χάσει ἔτσι τὸ στοίχημα...

ΚΟΜΗΣ ΕΤΣΕΓΚΟΓΙΕΝ

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΥ ΜΑΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΟΥΝΤΑΙ

ΜΠΙΝΤΟΥ Ο ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ

Ὁ Γάλλος κριτικὸς Ἐρρῖκος Μπιντού, ὁ ὁποῖος ἔχει ἐπισκεφθῆ ἐπανειλημμένως τὰς Ἀθήνας, φημίζεται γιὰ τὴ φιλαργυρία του. Κάποτε εἶχε πάει νὰ ἐπισκεφθῆ ἕνα ἐργοστάσιο κατασκευῆς ὅπλων, τοῦ ὁποίου ὁ ἐργοστασιάρχης ἦταν φίλος του.

Ὁ ἐργοστασιάρχης, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ κριτικὸς ἔφευγε ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιό του, εἶχε τὴ λεπτὴ κ' εὐγενικὴ ἔμπνευσι νὰ τοῦ προσφέρη μιὰ καραμπίνα τελευταίου συστήματος.

— Ἀλλά, ἐπρόσθεσε καθώς τοῦ τὴν ἔδινε, εἶμαι λίαν προληπτικὸς καὶ ἐπειδὴ φοβᾶμαι μήπως τὸ τοιφέκι αὐτὸ φονεύση τὴ φιλία μας, γι' αὐτὸ θὰ σᾶς παρακαλοῦσα νὰ μοῦ δώσετε μιὰ πεντάρα γιὰ πληρωμή του.

Ὁ Ἐρρῖκος Μπιντοὺ ἄνοιξε τὸ πορτοφόλι του, ἔβγαλε μιὰ δεκάρα ἀπὸ μέσα καὶ δίνοντάς την στὸν καταστηματάρχη, εἶπε :

— Λυποῦμαι πολὺ ποὺ δὲν ἔχω πεντάρα νὰ σᾶς δώσω, ἀλλὰ μπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε τὰ ρέστα ἀπὸ τὴν δεκάρα.

— Εὐχαρίστως, ἀπάντησε ὁ καταστηματάρχης ποὺ τάχα χάσει βλέποντας τὴν τσιγκουνιὰ τοῦ κριτικοῦ.

Μὰ ἔψαξε στὶς τσέπες του καὶ μὴ βρίσκοντας πεντάρα, πρόσθεσε :

— Δυστυχῶς δὲν ἔχω πεντάρα γιὰ νὰ σᾶς δώσω πίσω.

Τότε ὁ Μπιντοὺ μὲ τὸ πιὸ φυσικὸ ὕφος τοῦ κόσμου, τοῦ εἶπε :

— Ὤ, δὲν πειράζει, κρατῆστε τὴ δεκάρα ὁλόκληρη, κ' ἐγώ, γιὰ τὴν ἄλλη πεντάρα, θὰ πάρω μιὰ δεύτερη κοραμπίνα !...

***

Γιὰ τὸ Μπιντοὺ ἐπίσης λένε, ὅτι κάθε φορὰ ποὺ φεύγει ἀπὸ τὸ σπίτι του, κλείνει πάντοτε μέσα στὴ ζαχαριέρα του μιὰ μυῖγα ζωντανή. Καὶ ὅταν ἐπιστρέφει δὲν ξεχνάει ποτὲ ν' ἀνοίξη τὴ ζαχαριέρα γιὰ νὰ βεβαιωθῆ, ἀπ' τὴν παρουσία τῆς μυίγας, ὅτι ἡ ὑπηρέτριά του δὲν τοῦ ἔκλεψε κατὰ τὴν ἀπουσία του τὴ ζάχαρη !...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ἡ καλύτερη ἀνάμνηση ποὺ διατηρεῖ μιὰ γυναῖκα ἀπὸ τοὺς ἐρωτικούς της δεσμοὺς εἶνε ἡ ἀπιστίες της.

Ἀνρὺ Μπὲκ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Ὅπως ξέρετε, βέβαια, ὁ Μωρίς Ντεκομπρὰ εἶνε σήμερα ἕνας ἀπὸ τοὺς γνωστότερους συγγραφεῖς. Τὰ μυθιστορήματά του, ὅπως ἡ «Κυρία τοῦ Βαγκόν Λί», ἡ «Βελούδινες φλόγες» κ.λ.π., γίνονται ἀνάπαστα καὶ διαβάζονται ὅσο τὰ ἔργα κανενὸς ἄλλου ἴσως συγγραφέως.

Ὁ Μωρίς Ντεκομπρὰ εἶνε ὁ τύπος τοῦ κοσμοπολίτη μυθιστοριογράφου. Τὸν ἴδιο δὲ χαρακτῆρα ἔχουν καὶ τὰ παρακάτω ἀνέκδοτα ἀπὸ τὴ ζωή του, ὅπως τὰ διηγεῖται ὁ ἴδιος.

***

Ὅταν κάποτε ἔζοῦσα στὸ Λονδῖνο – λέγει ὁ Μωρίς Ντεκομπρὰ – ἔτρωγα τακτικὰ σ' ἕνα μικρὸ ἑστιατόριο, σὲ μιὰ ἀπόμερη συνοικία.

Τὸ γκαρσόνι ποὺ μὲ ἐξέρβιρε συνήθως, ἦταν ἕνας Ἰταλός, ἡλικιωμένος, ποὺ εἶχε μιὰ παράξενη φυσιογνωμία. Ἂν δὲν τὸν ἤξερε κανείς, θὰ μποροῦσε νὰ στοιχηματίση ὅτι ἦτανε κακοποιός. Ἐγελοῦσε πανοῦργα, ὅταν ἐπλησίαζε κρατῶντας στὸ χέρι τὸ δίσκο του, ὁλόκληρο τὸ παρουσιαστικό του ἦταν γεμᾶτο πονηρία.

Ἐὰν κανεὶς τοῦ ἐζητοῦσε ἕνα ἄλλο καθαρὸ ποτῆρι, κατέβαζε Χριστοὺς καὶ Παναγίες γιὰ νὰ τὸν πείση ὅτι τὸ ποτῆρι ποὺ τοῦ εἶχε φέρη ἦταν καθαρό, καθαρώτατο, ἐνῶ συγχρόνως προσπαθοῦσε νὰ τὸ καθαρίση μὲ τὰ δάχτυλά του. Ὁπωσδήποτε ἦταν ἕνας συμπαθητικὸς ἄνθρωπος, γιὰ μένα τοὐλάχιστον.

Ἕνα βράδυ, ποὺ εἶχα πειὰ τελειώση τὸ δεῖπνο μου καὶ τὸν ἐφώναξα γιὰ νὰ πληρώσω, ἔβγαλε τὸ μπλὸκ του, ἔξυσε τὸ κεφάλι του καὶ ἔπειτα μὲ ρώτησε :

— Ἔχετε μιὰ σοῦπα, σενόρ. Δὲν θυμᾶμαι ὅμως τί ἦταν : κρεατόσουπα ἢ σοῦπα μὲ μπιζέλια ;

Τοῦ ἀπάντησα γιὰ νὰ τὸν πειράξω :

— Μὰ οὔτ' ἐγὼ ξέρω τί ἦταν ἐκείνη ἡ σοῦπα σου, ἀγαπητέ μου. Τὸ μόνο ποὺ ξέρω εἶνε πῶς εἶχε τὴ γεύση σαπουνιοῦ !

Τὸ γκαρσόνι φάνηκε ἱκανοποιημένο ἀπὸ τὴν πληροφορία ποὺ τοῦ ἔδωσα, ἔγραψε στὸ μπλὸκ του : «*Σοῦπα μπιζέλια*» καὶ κατόπιν μοῦ ἐξήγησε :

— Ὡρισμένως εἴχατε σοῦπα μπιζέλια, ἀφοῦ εἶχε τὴ γεῦσι σαπουνιοῦ, γιατὶ ἡ κρεατόσουπά μας μυρίζει ἀπόψε πετρέλαιο !...

***

Ἤμουνα στὴ Νέα Ὑόρκη ὅταν ἕνα βράδυ συνάντησα ἕναν Ἀμερικανὸ φίλο μου συγγραφέα.

— Ξέρω, μοῦ εἶπε, ὅτι γνωρίζετε τὴ Νέα Ὑόρκη ὅπως οἱ νυκτοφύλακες τοῦ Μπροντγουαίη. Θαρρῶ ὅμως πῶς εἶνε ἀδύνατο νὰ ξέρετε καὶ μιὰ μικρὴ ταβέρνα στὸ Γρήνουϊτς, ποὺ θυμίζει λιγάκι τὴ δική σας τὴ Μονμάρτρη. Θέλετε νὰ σᾶς ὁδηγήσω ; Εἶνε ἡ ταβέρνα τοῦ Μπάρμπα-Ἀλεξανδρῆ.

Τοῦ ἀπήντησα πῶς ἤμουνα πρόθυμος καὶ πήραμε ἕνα αὐτοκίνητο. Σὲ λίγη ὥρα εἴμαστε στοῦ Μπάρμπα-Ἀλεξανδρῆ, ἑνὸς Καναδοῦ, ποὺ εἶχε τὴν ἀποστολικὴ φυσιογνωμία ἑνὸς ἀσκητοῦ τῶν μεσαιωνικῶν χρόνων

Ἐπήραμε θέση σ' ἕνα τραπέζι καὶ ὁ ταβερνιάρης ἦρθε νὰ πάρη διαταγές.

— Τί ἔχεις ἀπόψε, Μπάρμπα Ἀλεξανδρῆ ; τὸν ἐρώτησε ὁ νεοσυλλέκτος φίλος μου.

— *Ἔχω* μοσχαρίσιο κεφάλι πρώτης, σηκότι ἀρνιοῦ καὶ ποδαράκια γουρουνόπουλου, κύριε, ἀπήντησε σοβαρώτατος ὁ ταβερνιάρης.

— Αἴ λοιπόν, ἀγαπητέ μου, τοῦ λέγει τότε ὁ φίλος μου, ἐκεῖνος ποὺ *ἔχει* μοσχαρίσιο κεφάλι, σηκότι ἀρνιοῦ καὶ γουρουνίσια πόδια, δὲν κάθεται ταβερνιάρης. Πάει νὰ κάμη περιουσία σ' ἕναν τσίρκο !

***

Ὅταν ἤμουν στὴν Ἰταλία ἐπέρασα ἔξοχα. Στὴ Ρώμη ἐγνώρισα ἕνα νεαρὸ συζυγικὸ ζεῦγος ἀπὸ τὸ Βέλγιο, πολὺ καλοὺς καὶ εὐγενικοὺς νέους. Ἐταξειδεύσαμε ἔπειτα μαζὺ στὴ Φλωρεντία, κι' ἀπ' ἐκεῖ καταλήξαμε στὸ Μόντε-Κάρλο.

Ὅταν φτάσαμε ἐκεῖ, ἀναπαυθήκαμε λιγάκι, φάγαμε ἔπειτα μὲ πολλὴ ὄρεξη καί, φυσικά, πήγαμε στὸ Καζίνο.

Καθήσαμε καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ κυρία ρώτησε τὸν ἄνδρα της :

— Ἐρρῖκε, δὲν μπορῶ, ξέρεις, νὰ ἀντιστῶ στὸν πειρασμό. Δὸς μου ἑκατὸ φράγκα μονάχα, γιὰ νὰ τὰ παίξω στὴ ρουλέττα.

— Σὲ ποιὸν ἀριθμὸ θέλεις νὰ βάλης, ἀγαπητή μου ; τὴν ἐρώτησε ἐκεῖνος.

— Στὰ χρόνια τῆς ἡλικίας μου, στὸ 23, Ἐρρῖκε. Εἶμαι βεβαία πῶς θὰ μοῦ φέρη τύχη !

Ὁ νεαρὸς σύζυγος ἐξετέλεσε τὴν ἐπιθυμία τῆς ὡραίας του. Ἡ ρουλέττα ἐγύρισε, ἐκέρδισε ὅμως ὄχι τὸ 23 ἀλλὰ τὸ 30.

Τότε ὁ σύζυγος γύρισε πρὸς ἐμένα καὶ μοῦ εἶπε :

— Βλέπετε, ἐκέρδισε τὸ 30. Αὐτὰ παθαίνουν ὅσοι κρύβουν τὴν ἡλικία τους. Ἂν ἔβαζε στ' ἀληθινά της χρόνια θὰ κέρδιζε !...

ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Τίποτε δὲν εἶνε πιὸ ὀχληρὸ ἀπὸ τὴν εὐτυχία τῶν ἄλλων.

***

Ὑπάρχουν πολλοὶ ἄνθρωποι ποὺ παντρεύονται, ὅπως ἄλλοι γίνονται ὑπάλληλοι.